

בש"פ 374/20 - אברהם מאיר טריגר נגד נתן זאב גרוסמן, שמואל אלישיב, חיים שרגא פייבליברוב, נתנאל שטמפפר, שבתאי פיין, ישראל טרופר, משה בן לוי ברילמן, מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 374/20

לפני: כבוד השופט א' שטיין

המבקש: אברהם מאיר טריגר

נגד

המשיבים:
1. נתן זאב גרוסמן
2. שמואל אלישיב
3. חיים שרגא פייבליברוב
4. נתנאל שטמפפר
5. שבתאי פיין
6. ישראל טרופר
7. משה בן לוי ברילמן
8. מדינת ישראל
בקשה להעברת מקום דיון
עו"ד מנחם שטאובר

בשם המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשה לפי סעיף 78 לחוקבתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט), להעברת הדיון בת"פ 8395-08-19 מבית המשפט המחוזיתל אביב-יפו לבית המשפט המחוזירושלים.

1. המבקש טוען כי הוא מתגורר בירושלים וכי יהיה לו קשה להגיע לביתהמשפט המחוזיתל אביב-יפובשל המרחק הרב אשר מפריד בית משפט זה ממקום מגוריו, וכן ממקום מגוריהם של שבעת הנאשמים הנוספים בפרשה, אשר צורפו כמשיבים לבקשה והסכימו לה. עוד טוען המבקש כי מרכז הכובד של האירועים מושא כתב האישום הוא בירושלים, וכי מתוך 142 עדי תביעה, 35 עדים מתגוררים בירושלים ורק 17 עדים מתגוררים בתל אביב.

2. המדינה מתנגדת לבקשה. לטענתה, מבקשת המבקש לא עולה כי בכוונתו להודות במיוחס לו בכתב האישום; ומשכך, פרשת ההוכחות צפויה לכלול את הופעתם של כ-140 עדי תביעה, אשר רובם מתגוררים בתל אביב, באזור המרכז ובאזור הצפון.

3. סעיף 6(א) לחוקסדרהדיןהפלילי, [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, קובע כי "דינים נאשם בבית המשפט אשר באזור שיפוטו נעברה העבירה, כולה או מקצתה, או נמצא מקום מגוריו של הנאשם". הווה אומר: התביעה זכאית להגיש את כתב האישום לבית משפט שבאזור שיפוטו נעברה העבירה המיוחסת לנאשם. כלל זה מהווה נקודת המוצא לדיון בבקשת ההעברה, שכן הוא מקים חזקה כי בית המשפט המוסמך שאליו הגישה התביעה את כתב האישום הוא הפורום הנכון לניהול המשפט מבחינת כל הנוגעים בדבר: הנאשם, התביעה והעדים. ואכן, ניהול המשפט בסמוך למקום ביצוע העבירה מקל לרוב על ניהול פרשת ההוכחות (ראו בש"פ 11637/04 מדינת ישראל נ' זוזיאשווילי, פ"דנט(4) 229 (2005)). חזקה זו, כמובן, איננה חלוטה, שכן סעיף 78 לחוקבתי המשפט מסמיכנו להעביר את מקום ההתדיינות מבית משפט אחד למשנהו במקרים מיוחדים (ראו בש"פ 1379/15 יהודאי נ' עירית ירושלים (23.3.2015)). בהפעילנו סמכות זו, שוקלים אנו בראש ובראשונה את מאזן הנוחות של בעלי הדין והעדים. נטל השכנוע הרובץ על מבקש ההעברה אינו קל: כדי להרימו, על מבקש ההעברה לשכנענו כי מאזן הנוחות נוטה במובהק לטובת העברת מקום הדיון (ראו בש"פ 1116/04 ברדיצ'בסקי נ' מדינת ישראל (8.2.2004); בש"פ 1085/11 ספר נ' מדינת ישראל (22.2.2011) (להלן: בש"פ 1085/11)).

4. סבורני כי המבקש לא הרים את הנטל המוטל עליו. הקושי שעליו הוא מצביע, על אף שאין להקל בו ראש, איננו כדי להטות את מאזן הנוחות במובהק לטובת בירור ההליך בבית המשפט המחוזי ירושלים. זאת ועוד: הלכה היא עמנו כי העברת מקום דיון ללא הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום תיעשה רק במקרים חריגים ויוצאי דופן (ראו בש"פ 1085/11; בש"פ 1950/17 בן שושן נ' מדינת ישראל (14.3.2017)).

5. המקרה דכאן איננו נמנה עם מקרים כאלה, ועל כן הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י' בשבט התש"ף (5.2.2020).

שׁוֹפֵט